

Отже, можна стверджувати, що передвиборча кампанія Володимира Зеленського є вдалим прикладом формування позитивного іміджу в політиці. Феномен цієї особистості полягає в тому, що він зрозумів, що для виборців важливі не лише гасла та програма політика, а й те, яка він людина, які в нього цінності, погляди та переконання. Репутація, зовнішній вигляд, вербальна та невербальна комунікація, політична програма, креативність, відповідність очікуванням електорату – це все основні складові політичного іміджу, удосконалення яких буде передумовою позитивного позиціонування будь-якого політика.

Список використаних джерел

1. Манакін В. М. Мова і міжкультурна комунікація: навч. посіб. Київ: ВЦ «Академія», 2012. 288 с.
2. Зеленський В. О. [@zelenskiy_official]. Instagram: відео. Дата публікації: 01.01.2019. URL: <https://www.instagram.com/p/BsGRGUalFH3/> (дата звернення: 29.04.2020).
3. Зеленський В. О. [@zelenskiy_official]. Instagram: відео. Дата публікації: 30.01.2019. URL: <https://www.instagram.com/p/BtQmAz1IPAO/> (дата звернення: 29.04.2020).
4. Зеленський В. О. [@zelenskiy_official]. Instagram: відео. Дата публікації: 03.04.2019. URL: <https://www.instagram.com/p/BvzQhfRFFJ8/> (дата звернення: 29.04.2020).
5. Олянич А. В. Презентационная теория дискурса: монографія. Волгоград: Парадигма, 2004. 507 с.

Зарубайко Б.

студент групи ПОІЗм-11

*Тернопільського національного
економічного університету*

*Науковий керівник: д.іст.н., професор кафедри
інформаційної та соціокультурної діяльності ТНЕУ*

Біловус Л.І.

ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ ВИКЛАДАЧІВ ДО РЕАЛІЗАЦІЇ ТЬЮТОРСЬКИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ПРОФЕСІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Зросла мобільність світової спільноти обумовила розвиток співробітництва європейських країн і України в галузі вищої освіти, метою чого стало створення загальноєвропейського освітнього простору, основними ознаками якого є:

- мобільність студентів і викладачів;
- забезпечення якості вищої освіти;
- різноманіття та гнучкість змісту і технологій реалізації освітніх програм;
- відкритість і доступність освіти.

У новому тисячолітті перед Україною стоїть завдання модернізації вітчизняної вищої школи. Тому для забезпечення реалізації такої ключової характеристики освітнього простору як мобільність студентів необхідно створення інституту тьюторства. Його мета полягає в наданні допомоги студентам при розробці індивідуальних освітніх траєкторій, свідомому виборі дисциплін і викладачів протягом усього періоду навчання. Вирішенню проблеми мобільності сприяє розвиток відкритої освіти, основним принципом якого є надання студентам можливості вибору місця, часу, темпу, рівня навчання.

В ідеях Болонської угоди, що її уклала й Україна, знаходять відображення і потреби сучасного суспільства: на перше місце виходить не стільки зміст освіти, скільки компетентність випускника, яка формується за рахунок його активної освітньої позиції. Сьогодні недостатньо забезпечити студента певною сумою професійних знань, освітній процес повинен бути націлений на те, щоб випускники були здатні самостійно, активно діяти, приймати рішення, гнучко адаптуватися до мінливих умов життя.

У результаті аналізу теоретичних основ підготовки викладачів до реалізації тьюторських технологій: можливостей сучасного освітнього середовища, ставлення студентів до власної позиції у навчальному процесі, конкретної педагогічної практики, – доцільно використання тьюторських технологій в професійній діяльності викладача, який реалізує тьюторські технології, як помічника, консультанта, організатора навчальної діяльності та середовища.

Відповідно до базових положень сучасної освітньої парадигми виділяємо наступні принципи діяльності викладача, що реалізує тьюторські технології, орієнтація на які забезпечує підтримку самовизначення і саморозвитку учнів: системності, що передбачає надання допомоги студентам на всіх етапах навчальної діяльності, підтримку їх активної позиції в освітньому процесі, забезпечення умов для здійснення своєчасного, самоконтролю досягнень / урахування потреб кожного студента, його індивідуальних психологічних особливостей; співробітництва і взаємоповаги, що включає орієнтацію на зростання задоволеності всіх учасників навчального процесу; адаптованості навчальних матеріалів до самостійного використання студентами.

Компетенції, необхідні для організації навчального процесу та надання підтримки студентам, включають вміння:

- інформувати студентів про особливості організації навчального процесу та вимог щодо підсумкової підготовки;
 - рекомендувати вибір індивідуальної траєкторії навчання відповідно до початкового рівня підготовки студентів, їх освітніх потреб і мотивації;
 - визначати обсяг і зміст наданої підтримки в залежності від цілей і якості використовуваних навчально-методичних матеріалів, планувати етапи підтримки;
 - при організації занять стимулювати метод запитань, більше відповідати, ніж питати;
 - брати участь у спільному обговоренні підходів до вирішення конкретних ситуацій, завдань і проблем;
 - стимулювати виникнення позитивних емоцій в учнів, заохочувати, підтримувати інтерес до навчання;
 - спільно зі студентами здійснювати цілеспрямований пошук навчальної інформації;
 - оцінювати досягнення студентів на всіх етапах навчання, створювати умови для здійснення самооцінки;
 - враховувати задоволеність студентів перебігом і результатами навчального процесу;
 - сприяти взаємодії студентів між собою в процесі навчання.
- Компетенції, пов'язані з оцінкою якості використовуваних навчально-методичних матеріалів:
- знати властиві характеристики сучасних навчальних матеріалів, що відповідають прийнятим нормам;
 - вміти використовувати методика оцінки якості навчальних матеріалів;
 - вміти формулювати рекомендації авторам навчально-методичних матеріалів щодо їх корекції відповідно до прийнятих норм.

Аналіз наявного досвіду щодо супроводу дистанційних курсів, а також результатів оцінки труднощів у педагогічній діяльності показав, що сформульовані психолого-педагогічні компетенції затребувані в професійній діяльності викладачів незалежно від реалізованих дисциплін, форм і рівнів освіти.

Система тьюторської підготовки заснована на реалізації психолого-педагогічних компетенцій, включає відповідні цілі, зміст, технологію, очікувані результати підготовки та забезпечується реалізацією наступних умов: застосування тьюторських технологій викладачем, що веде підготовку; облік індивідуальних особливостей початкового рівня студентів; використання інформаційно-комунікаційних технологій і навчально-методичних матеріалів, адаптованих для самостійної роботи; відсутність жорстких часових обмежень. Система тьюторської підготовки дозволяє викладачам спостерігати застосування тьюторських технологій на практиці і отримувати первинний досвід тьюторства вже в процесі навчання.

Результати статистичного аналізу достовірно свідчать про те, що застосування тьюторських технологій у професійній діяльності призводить до збільшення рівня задоволеності студентів перебігом і результатами навчального процесу.

Список використаних джерел

1. Бойко А. М. Інтегрований курс теорії та історії педагогіки: індивідуальні тьюторські завдання для студ. II-V курсів: навч.-метод. посіб. Полтава, 2007. 358 с.
2. Броварська О. А. Роль тьюторства у організації освітнього процесу ВНЗ в умовах сучасного інформаційного суспільства: переваги та проблеми. *Збірник наукових праць Хмельницького інституту соціальних технологій Університету «Україна»*. № (1) 15. С. 16–19.
3. Волобуєва Т. Рольові вектори сучасного педагога. *Управління освітою*. Київ: Шкільний світ, 2011. №11. С. 12–16.
4. Лукіна Т. О. Тьютор. *Енциклопедія освіти* / гол. ред. В. Г. Кремінь. К., 2008. С. 924.
5. Неборачко О. В. Позиція тьютора в сучасній системі освіти. *КВНЗ «Запорізький педагогічний коледж»*. Запоріжжя, 2018. URL: <http://intkonf.org/neborachko-o-v-pozitsiya-tyutora-v-suchasniy-sistemi-osviti/>
6. Осадча К. П. Теоретико-методологічні засади професійної підготовки майбутніх учителів до тьюторської діяльності: автореферат дис... на здобуття наукового ступеня доктора педагогічних наук. Запоріжжя, 2020. 43 с.
7. Перевозна Т. О. До вивчення психологічних складових тьюторської моделі освіти у вищій школі. *Вісник Харківського національного університету*. Харків. 2014. №1095. С. 39–41. URL: file:///C:/Users/Elena/Downloads/VKhIPC_2014_1095_53_9.pdf

Ільчишин А.

студент V курсу

юридичного факультету

Тернопільського національного

економічного університету

Науковий керівник: д.і.н., професор,

завідувач кафедри інформаційної

та соціокультурної діяльності ТНЕУ

Гомотюк О.Є

НАЦІОНАЛЬНА КУЛЬТУРА ЯК ЧИННИК КОРПОРАТИВНОЇ КУЛЬТУРИ (НА ПРИКЛАДІ ЯПОНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ)

Корпоративна культура ґрунтується на основі цінностей, які притаманні національній культурі як їхня комбінація. Дуже рідко вдається створити корпоративну культуру, яка суттєво відрізняється від національної. Своє власне обличчя корпоративна культура набуває не скільки як система цінностей, стільки як управлінське середовище, причому це середовище створене цілеспрямовано певними особами, з набором певних і зрозумілих для них цінностей. Корпоративна культура створюється у єдності та під впливом прийнятої в організації системи управління як сукупність патернів виробничих практик і внутрішньоорганізаційних відносин. Серед сучасних наукових студій варто виокремити міждисциплінарні дослідження культури та економіки, специфіки корпоративної культури окремих країн, впливу національної культури на управління [1].

Метою роботи є визначити роль національної культури у формуванні моделі управління у Японії. Об'єктом даної розвідки є японська модель корпоративного управління. Предметом - соціокультурні чинники, що впливають на японську модель корпоративного управління.

Сучасні дослідники І. Отенко, М. Чепелюк фокусують увагу на класифікації країн за групами національних культур. Вказуючи, що це може «бути корисно менеджерам, котрим необхідно визначити ступінь необхідної культурної адаптації під час переїзду до країни з іншою культурою. У процес спілкування з колегами із країни, яка належить до країн з однієї групи, менеджер може розраховувати на відносну схожість цінностей і легку адаптацію. Переїзд до країни, яка входить до іншої групи, може бути більш складним через значну різницю в цінностях»